

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010643
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3813010643.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému T. K., nar. XX.X.XXXX v X. a spol., pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods.1, ods. 4 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, o sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.10.2017, sp. zn. 3T/186/2013, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28.2.2019 v Trenčíne, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm.c) Tr.por. sa sťažnosť prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd v Prievidzi uznesením zo dňa 30.10.2017, sp.zn. 3T/186/2013 podľa § 244 ods.1 písm. c) Trestného poriadku s použitím § 215 ods.2 písm. a) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie voči obvineným T. K., nar. XX.XX.XXXX v X., okres L., trvale bytom L., I. C. č. XXX/XX, t.č. bytom L., J. L. č. XXX/X, P. V., nar. XX.XX.XXXX v X., okres L., trvale bytom, I. pod P., U. L. č. XXX/XX, okres L., t.č. bytom L., K. O. č. XX/XX, K. republika, N.. Y. W., nar. XX.XX.XXXX v X., okres L., trvale bytom L., T. č. XXX/XX, vedené na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Prievidzi, sp. zn. 2Pv 1054/2009 zo dňa 01.10.2013, u obvineného T. K. pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods.1,4 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Trestného zákona) číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z., u obvineného P. V. pre zločin úverového podvodu podľa § 222 ods.1,3 písm. a) Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Trestného zákona) číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z. a u obvineného N.. Y. W. pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods.1,4 Trestného zákona, spáchaného formou účasti podľa § 21 ods.1 písm. b) Trestného zákona (sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods.1 Trestného zákona) číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z., ktorého sa mali dopustiť tak, že

1) obvinený Ing. Y. W. za účelom splatenia svojej pohľadávky od obvineného T. Č., naviedol obvinených T. Č. a Š. V., aby obvinený T. Č. požiadal L. U. U., a.s. X. o poskytnutie mimoriadneho medziúveru, na základe čoho bola dňa 30.01.2006 v L. podpísaná Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere číslo: XXXXXXXXXXXX na cieľovú sumu 18.256,65 eur (550.000,-Sk) medzi L. U. U., a.s. ako veriteľom a T. Č. ako dlžníkom a Š. V. ako ručiteľom, následne dňa 06.02.2006 bolo 80 % z cieľovej sumy, t.j. 14.605,32 eur (440.000,- Sk) prevedených na účet T. Č., pričom dlžník a ručiteľ predložili k poskytnutiu úveru falošné doklady o príjme, ktoré im zabezpečil obvinený Š. Y. a následne v apríli 2006 obvinený T. Č. predložil L. U. U., a.s. falošné doklady účelového použitia, ktoré sčasti zabezpečil obvinený Š. Y., na základe ktorých L. U. U., a.s. nevyplatila obvinenému T. Č. zvyšných 20 % z cieľovej sumy, t.j. 3.651,33 eur (110.000,- Sk), z úveru boli zaplatené tri splátky spolu v sume 296,25 eur a predložením falošných dokladov o príjme, ako aj dokladov účelového použitia a vylúčením finančnej hotovosti obvinených spôsobili L. U. U., a.s. škodu vo výške 25.308,75 eur,

2) obvinený Ing. Y. W. za účelom splatenia svojej pohľadávky od obvineného Š. V., naviedol obvinených Š. V. a T. Č., aby obvinený Š. V. požiadal L. U. U., a.s. X. o poskytnutie mimoriadneho medziúveru, na základe čoho bola dňa 26.01.2006 v L. podpísaná Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere číslo: XXXXXXXXXXX na cieľovú sumu 9.958,17 eur (300.000,- Sk) medzi L. U. U., a.s. ako veriteľom a Š. V. ako dlžníkom a T. Č.Š. ako ručiteľom, následne dňa 24.02.2006 bolo 80 % z cieľovej sumy, t.j. 7.966,54 eur (240.000,- Sk) prevedených na účet obvineného Š.O. V., pričom dlžník a ručiteľ predložili k poskytnutiu úveru falošné doklady o príjme, nakoľko dlžník nepredložil L. U. U., a.s. doklady účelového použitia, tak zvyšná časť úveru už nebola vyplatená, z úveru bola zaplatená iba jedna splátka v sume 107,75 eur, čím predložením falošných dokladov o príjme a vylákaním hotovosti spôsobili páchatelia L. U. U., a.s. škodu vo výške 8.326,49 eur,

pretože trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný trestný čin bol obvinenému P. V. uložený rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi, sp. zn. 1T 61/2005 zo dňa 29.03.2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To 7/2008 zo dňa 09.03.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.03.2010, kde bol obvinenému uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov so zaradením do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny a bol zrušený výrok o treste trestného rozkazu Vojenského obvodového súdu v Bratislave, sp. zn. 2T 26/2006 zo dňa 09.06.2006,

pretože trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný trestný čin bol obvinenému N. Y. W. uložený rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi, sp. zn. 3T 28/2011 zo dňa 09.05.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To 85/2011 zo dňa 20.09.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.09.2011, kde bol obvinenému uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 7 (sedem) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu v zákonnej lehote podal sťažnosť prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza v neprospech obvinených. Poukázal na skutočnosť, u obvinených N. Y. W. a T. K. za stíhaný trestný čin hrozí týmto podľa zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov až 12 (dvanásť) rokov odňatia slobody, v prípade obvineného P. V. trest vo výmere 3 (tri) roky až 10 (desať) rokov. V prípade uznania obvinených vinnými by v prípade použitia základnej trestnej sadzby hrozilo obvineným W. a K. uloženie trestu odňatia slobody nie miernejšieho než 5 (päť) rokov trestu odňatia slobody, teda už iba s ohľadom na výšku spodnej hranice trestnej sadzby, nie je trest prichádzajúci v úvahu bez významu popri treste uloženému obvineným za iný trestný čin. Navyiac v prípade ukladania súhrnných trestov obvineným, ktoré by pripadali v úvahu, boli by týmto ukladané tresty s použitím asperačnej zásady a navyše by pripadalo v úvahu použitie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, čo by malo taktiež vplyv na výslednú trestnú sadzbu, pričom v prípade trestnej sadzby 5 - 12 rokov, je v zmysle § 38 ods. 8 Trestného zákona jedna tretina ustanovenej trestnej sadzby 2 roky 8 mesiacov. V prípade prevyšovania priťažujúcich okolností by teda prichádzalo v úvahu uloženie minimálneho trestu vo výmere od 7 rokov 8 mesiacov, čo jednoznačne prevyšuje akýkoľvek trest uložený ktorémukolvek obvinenému v minulosti. S poukazom na vyššie uvedené prokurátor nesúhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že trest, ku ktorému môže trestné stíhanie u jednotlivých obvinených viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý im bol uložený. Nestotožňuje sa s tvrdením súdu, že prípravné konanie bolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní vedené zdĺhavo bez zavinenia obvinených, pričom poukázal na to, že obvinený W. podával opakovane nedôvodné námietky zaujatosti, tak voči vyšetrovateľom a prokurátorom, o ktorých muselo byť opakovane promptne rozhodované a opakovane bol prokurátorom preskúmaný postup vyšetrovateľa na základe jeho podaní a viaceré výsluchy spoluobvinených boli z dôvodu neposkytnutia súčinnosti obhajcu obvineného Mgr. K. opakované a vykonávané na viac krát. Zo strany obvineného N. W. boli podávané podania, ktoré mali obsahovať krivé obvinenia na prokurátorov a vyšetrovateľov PZ, za ktoré je v súčasnosti trestné stíhaný ako obvinený v inej trestnej veci. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti prokurátor napadnuté uznesenie považuje za vecne nesprávne a navrhol, aby ho krajský súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená, preskúmal na neverejnom zasadnutí v zmysle § 192 ods.1 Tr. por. správnosť všetkých výrokov napadnutého

uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Zásadným hľadiskom pre zastavenie trestného stíhania z dôvodu § 215 ods. 2 písm. a) Tr. por. je úvaha, či právoplatným rozhodnutím uložený trest za iný skutok právne posúdený ako trestný čin, bude dostatočný na splnenie účelu trestu podľa kritérií uvedených v § 34 ods. 1 Tr. zák. Pri rozhodovaní je súd povinný vychádzať nielen z porovnania trestných sadzieb za jednotlivé trestné činy, ale aj z porovnania trestov, ktoré by boli podľa zásad uvedených v § 34 Tr. zák. a nasl. za jednotlivé trestné činy uložené, teda zohľadniť nielen trestnú sadzbu trestu odňatia slobody ustanovenú pre stíhaný trestný čin, ale aj všetky okolnosti prípadu, ako aj zásady pre ukladanie trestov, vrátane možnosti postupu podľa § 44 Tr. zák. a uvážiť, aký trest by súd v konaní za stíhaný skutok uložil. Až po vyriešení tejto predbežnej otázky môže súd urobiť záver, či trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý bol obvinenému pre iný trestný čin už právoplatne uložený.

V posudzovanej veci aj podľa názoru krajského súdu boli splnené všetky zákonné podmienky určené ustanovením § 215 ods. 2 písm. a) Tr. por. <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, preto okresný súd postupoval vecne správne, keď z tohto dôvodu zastavil trestné stíhanie obvinených N.. Y. W., T. K. a P. V., vedené proti nim pre vyššie uvedené trestné činy.

V teraz posudzovanej veci bola na všetkých troch obvinených podaná obžaloba, kde za žalované trestné činy obvineným T. K. a N.. Y. W. hrozí ukladanie trestu v rámci trestnej sadzby ustanovenia § 222 ods.4 Trestného zákona vo výmere 5 rokov až 12 rokov odňatia slobody a v prípade obvineného P. V. trest vo výmere 3 roky až 10 rokov. Ako konštatoval už súd prvého stupňa, obžalovaným s poukazom na ich predošlé odsúdenia prichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu. Je pravdou ako poukazoval i prokurátor vo svojom odvolaní, že v danom prípade by súhrnný trest odňatia slobody mal byť ukladaný s použitím ustanovenia § 41 ods.2 Tr.zák., teda v rámci upravenej trestnej sadzby so zvýšením hornej hranice o jednu tretinu, na druhej strane nemožno však súhlasiť s tým, že by horná hranica mala byť modifikovaná i s vzhľadom na pritažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože spáchanie viacerých trestných činov je obsiahnuté už v použití ustanovenia § 41 ods.2 Tr.zák. V ďalšom krajský súd uvádza, že aj napriek vysokej hornej hranici upravenej trestnej sadzby by sa u obvinených nezmenila dolná hranica trestnej sadzby, pričom je nutné v prejednávanej veci nepochybne z hľadiska posudzovania do úvahy prichádzajúceho trestu zohľadniť i dobu od spáchania skutkov (skoro 13 rokov) a tiež samotnú dobu trestného stíhania (od roku 2011), pričom správne okresný súd konštatoval, že k takejto dĺžke konania došlo bez zavinenia obvinených. Nemožno súhlasiť v tomto smere s názorom prokurátora, že k takémuto stavu došlo z dôvodu opakovaných nedôvodných námietok zaujatosti a podnetov na preskúmanie postupu vyšetrovateľa jedného z obvinených, ako aj z dôvodu, že museli byť niektoré dôkazy zopakované. Obvinený totiž len využil svoje oprávnenia umožnené mu zákonom a nemožno mu to klásť k tiazii, naviac ani to nemôže byť dôvodom na uvedené dlhé trestné stíhanie. Vzhľadom k takejto dĺžke konania by nepochybne prichádzalo do úvahy, že by súd uvedenú okolnosť musel zohľadniť pri rozhodovaní o treste a bolo by dôvodné ukladať trest za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 39 Tr.zák. dokonca výrazne pod spodnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby 5 rokov, resp. 3 roky u obvineného V.. Takýto záver korešponduje s ustálenou judikatúrou i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva. Z vyššie uvedených dôvodov sa potom krajský súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že trest, ku ktorému v prejednávanej veci môže trestné stíhanie viesť, je bez významu s prihliadnutím na tresty, ktoré boli obvineným právoplatne uložené pre iné trestné činy, tak ako sú špecifikované v napadnutom uznesení.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody nepovažoval sťažnosť prokurátora za dôvodnú, preto ju podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.